

Лише декілька місяців комсомолка Алла Корешкова працює слюсарем-ремонтником Кіровоградського олійно-жиркомбінату. Та за незначний час вона освоїла цю складну професію на «відмінно». Манометри, які ремонтує Алла, працюють безвідмовно.

На знімку: Алла КОРЕШКОВА.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

РАДЯНСЬКОМУ КАЗАХСТАНУ—50 РОКІВ

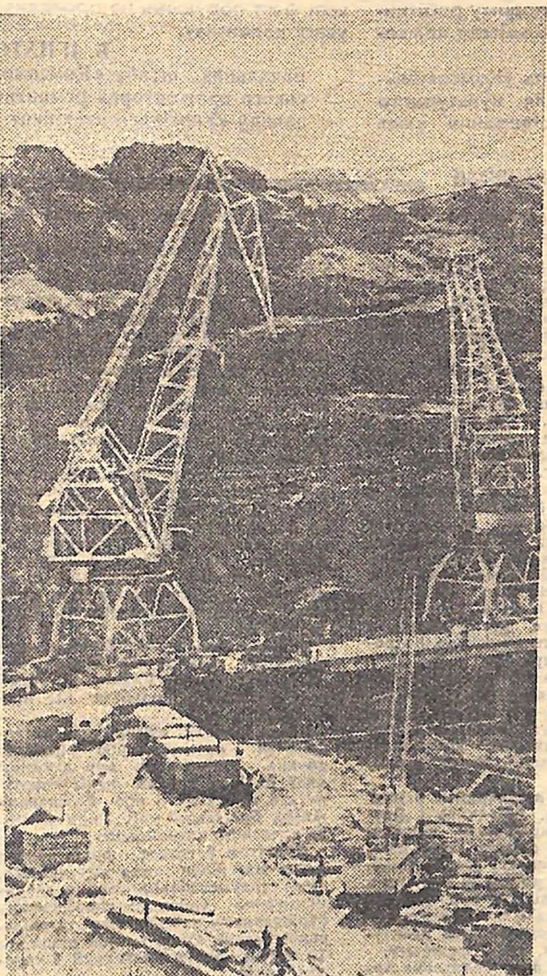
В ЧОРА Радянський Казахстан урочисто відзначив півстолітній ювілей.

Вірний заповітам В. І. Леніна, під керівництвом Комуністичної партії Казахстан за п'ятдесят років Радянської влади переживав через цілу епоху, минувши болісну стадію капіталістичного розвитку. За короткий строк край колишніх кочовиць перетворився в соціалістичну республіку, яка за своїм економічним потенціалом і досягненнями в області культури, науки, освіти сьогодні не поступається перед розвиненими капіталістичними країнами.

В КазРСР діє 22 тисячі промислових підприємств, продукція яких йде не тільки для задоволення потреб нашої держави, а й більш, як 70 країн світу. На високому рівні механізація сільського господарства: біля 150 тисяч тракторів, понад 100 тисяч комбайнів, майже стільки автомашин і багато іншої техніки.

В Казахстані, по суті, на новому місці виникли радянська середня і вища школи, наука. Зараз в республіці понад 600 тисяч спеціалістів з вищою і середньою освітою, понад 25 тисяч наукових працівників. В 43 вузах і 187 технікумах навчається понад 400 тисяч, а в 10134 загальноосвітніх школах — понад три мільйони чоловік. Республіка має Академію наук, понад 60 науково-дослідних закладів, які успішно вирішують корінні проблеми сучасної науки і техніки.

Ці досягнення — результат неперувної дружби братніх радянських народів, послідовного перетворення ленінських заповітів, керівництва Комуністичної партії.

Неподалік від Алма-Ати, на річці Ілі, споруджується Капчагайська ГЕС. Чотири агрегати станції матимуть потужність 434 тисячі кіловат. Іде заповнення Капчагайського водосховища, яке протягнеться майже на 180 кілометрів. Величезна кількість води в напівпустелі дасть можливість різко збільшити виробництво рису в заснованих тут радгоспах.

На знімку: вигляд будівництва Капчагайської ГЕС.

Фото Б. КЛІПІНЦЕРА.
Фотохроніка ТАРС.

Молодий комуністичний журнал

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання XI
№ 102 [1270].

ЧЕТВЕР, 27 серпня 1970 року

Ціна 2 коп.

НАШЕ НАТХНЕННЯ І ПРАЦЯ—ПАРТІЙНОМУ З'ІЗДОВІ!

Механізатори колгоспу імені Чапаєва Знаменського району Василь Довженко (на фото праворуч) і Григорій Лімар на районних змаганнях ораторів поділили перше місце. Зараз ці хлопці по-ударному трудяться на підготовці ґрунту для сівби озимих.

Фото Б. ВІТОХІНА.

Теодоракісу вручена премія Ленінського комсомолу

МУЖНЬОМУ патріоту, відомому грецькому композитору Мікісу Теодоракісу 24 серпня вручена премія Ленінського комсомолу 1967 року. Цієї премії композитор удостоєний за пісні мужності і свободи, що кличуть молодь на боротьбу проти пригнічення, фашизму, за мир і світле майбутнє.

Теодоракіс взнав про це, знаходячись в тюрмі, під час однієї з прогулянок, і першими, хто його поздоровив, були політ'язні. Я і мої тсвариші, сказав він, одержуючи премію в ЦК ВЛКСМ, взимку 1967—1968 років реально відчули, що ми не одиноки, що найпередовіша і прогресивна молодь світу — молодь Радянського Союзу з нами в нашій боротьбі.

Я вважаю, що премія Ленінського комсомолу, продовжував Мікіс Теодоракіс, — це визнання заслуг в боротьбі з імперіалізмом всіх моїх друзів в Греції, грецької молоді і всього мого народу.

Ваша підтримка викликає в нас впевненість в перемогі нашої справедливої справи. Нас об'єднують в цій бо-

ротьбі загальні ідеали — ідеали марксизму-ленінізму.

Приймаючи премію Ленінського комсомолу, я хочу запевнити, що буду йти рука об руку, серце до серця з комсомолом, своїми піснями і надалі буду боротися за свободу Греції.

Вручаючи Мікісу Теодоракісу високу комсомольську нагороду, перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников сказав про величезну популярність композитора в нашій країні, про високе призначення його мистецтва. Радянська молодь пишається незламною мужністю грецьких патріотів.

Мікіса Теодоракіса поздоровили з нагородою голова Комітету молодіжних організацій СРСР Г. Янаєв, слюсар-наладчик автозаводу імені Лихачова А. Бірюков, лауреат Державної премії композитор А. Новиков, льотчик-космонавт П. Попович і інші.

(Кор. ТАРС).

Москва.

ДІЄ ШТАБ «КП»

НА КОЖНІЙ ДІЛЯНЦІ

ЯКОСЬ на одному з засідань штабу «КП» слово взяв ще зовсім юний хлопчина. Про вік «новенького» говорили вихрестий чуб, життєрадісні іскринки в очах, нова спеціалізація вчорашнього школяра, а нинішнього робітника, що робить свої перші кроки на заводі. Він підвівся, подивився на нас всіх і якось впевнено сказав:

— Не розумію, як можна так жити! Нудьга, хлопці. Щось треба робити. Я так вважаю.

Всі сиділи мовчки, розуміли, що правду мовив хлопець. Щось, дійсно, треба було робити. І, як це інколи буває, заговорили разом. Кожен пропонував своє.

Здавалося, що невидимі ланцюги, які стримували всіх, вмиль розірвалися, даючи вихід енергії думок, заходів, пропозицій. Говорили про все: про заміські прогулянки, про організацію технімімуму для молодих робітників, диспути, вечори відпочинку, навчання у вечірніх школах, інститутах.

Розмова була довага і по-справжньому ділова. Хлопці йшли додому збуджені, повні творчих планів, готові відразу взятися за справу. А вона була попереду, потрібна і важлива. Робота закипіла наступного дня прямо

зранку (була субота). Створеному сектору по захисту прав молоді треба було розібратися майже у всіх сферах виробничого і культурного життя молоді нашого заводу. Було створений цілий ряд постійно діючих комісій у питаннях побуту молоді, роботи з підлітками, організації спортивних змагань і відпочинку, навчання в школах, технікумах, інститутах, зміцнення трудової дисципліни.

Ці комісії очолювали комсомольці заводу Т. Бурлака, В. Ковтун, А. Нестеренко, В. Запорожець, А. Золотарьов.

Першими показали себе «побутові» комісії під керівництвом А. Нестеренки провела рейд по заводському гуртожитку і побутових кімнатах заводу. Особливо погані справи склалися в гуртожитку. Ремонт затягувався, ніякої виховної роботи серед мешканців не проводилось, відсутня була і побутова кімната. Матеріали рейду показали, на що треба в першу чергу звернути увагу.

Після обговорення становища з адміністрацією заводу і завкомом профспілки в гуртожитку було зроблено ремонт, виділено окреме приміщення для кімнати відпочинку, створено раду гуртожитку.

РОБОТА з підлітками — це, мабуть, найвідповідальніша ланка загальної діяльності сектора. Адже хлопець

чи дівчина, що роблять свої перші трудові кроки, повинні зрозуміти красу праці, повинні полюбити свою професію, свій завод. Новачки повинні стати повноправними членами трудового колективу, увібрати в себе все краще, бути непримиренними до порушень трудової дисципліни. Від цих перших кроків залежить формування людини, спеціаліста.

Гарною традицією на заводі стають вечори посвяти в робітники. Символічний ключ від заводу, іменні інструменти, передача трудової естафети, теплі слова вітань і побажань — все це допомагає створити на заводі дружний колектив, допомагає молодому робітнику полюбити завод, на якому він одержав своє трудове хрещення.

У механічний і моторемонтний цехи здебільшого приходять молодь, і саме тут необхідно вести щоденну копійку роботу, боротися за душу молодого робітника, якщо треба, вберегти його від впливу деяких «наставників».

Якось на засіданні штабу «КП» зайшли майстер дільниці і комсорг цеху. Вони були дуже стурбовані поведінкою молодого робітника Саші. Хлопець прогулював, недобросовісно ставився до праці. «Прожектористи» повели рішучу боротьбу за хлопця. Випадок «не типовий», потрібні були індивідуальні заходи. «За людину» — під таким негласним девізом діяли і «пржектористи», і комсомольські активісти цеху, бригади. І прийшло було нам, коли старий майстер, потиснувши руки, сказав:

(Закінчення на 2-й стор.)

ДО 25-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ НАД ГІТЛЕРІВСЬКОЮ ЯПОНІЄЮ

НЕБЕЗПЕЧНО НЕХТУВАТИ УРОКАМИ ІСТОРІЇ

В цьому році людство відзначає 25-річчя з часу закінчення другої світової війни. Четверть віку минуло після розгрому гітлерівського фашизму і японського імперіалізму. І сьогодні, коли ми згадуємо про руйну і жертви, нанесені в той час людству, їх хвилює питання: чи була останньою минула світова війна? Щоб це було так, із минулого необхідно зробити висновки і підвести підсумки, котрі відібрали б на відстані в 25 років. Але не всі у світі схилили нам'ятати ці уроки. Мілітаристи і реваншисти будують свою небезпечну політику з розрахунку на те, що за минулі чверть віку змінилося покоління і те, що хто родився в роки війни або після, практично не пам'ятає її.

Сказано вище — не марне роздумувати. На жаль, все це можна вважати за дійсність в сучасній Японії. Вона знову озброюється. Її правлячі кола створюють в країні атмосферу, яка відповідає відродженню агресивних планів, спроба здійснення яких закінчилася поразкою в 1945 році. Щоб показати ступінь мілітаризації цієї країни, часто наводять цифру в 300 з лишком тисяч солдат і офіцерів, які нараховує нинішня японська армія. Це майже на

третину більше тієї армії з якою імператорська Японія вступила в війну на Далекому Сході. До того ж нинішня армія озброєна сучасною зброєю, незрівнянною з тією, що була в 30 — 40-і роки. В країні піднята кампанія за збільшення асигнувань на військові потреби. Одночасно ведеться пропаганда, яка переслідує мету розпалити серед населення націоналістичні, мілітаристські настрої. Відновлюються старі свята і традиції, зв'язані з повзненням імперії, її винятковості. Пошмертно нагороджуються солдати і офіцери, які загинули на полях агресивної війни 1937 — 1945 р. р. Заохочується створення мілітаристських, реваншистських організацій націоналістичного напрямку.

У відповідності з післявоєнною конституцією Японія може тримати під орунцією тільки чоловічі, скільки необхідні для її внутрішньої безпеки. Якщо ж твердо дотримуватися положень Основного закону країни, армія не може бути направлена за кордон. І головне, в конституції записано, що Японія відкидає війну, як засіб розв'язання міжнародних конфліктів. Для чого ж тоді збільшується армія і оснащується сучасною зброєю? Для чого тут обго-

ворюють питання про можливість використання збройних сил за рубежем, мотивуючи, що прем'єр-міністр Сато і президент США Ніксон вважали передній край японської оборони таким, що проходить пібіто в Південній Кореї і на Тайвані?

Японські правлячі кола обгрунтовують необхідність перозброєння тим, що їх країна за останні роки в економічному відношенні виросла, займаючи друге місце після США в капіталістичному світі, по промисловому виробництву. А тому, мовляв, треба привести збройні сили у відповідність із станом економіки. Але це «обгрунтування» не витримує критики.

Для чого ж відновлюється така воєнна міць, проти кого вона направлена? Для охорони внутрішнього порядку створені значні поліцейські сили. З середини країни ніхто не загрожує, її сусіди не являють для неї небезпеку. Радянський Союз проводить миролюбну зовнішню політику, весь час здійснює курс на розвиток добросусідських радянсько-японських відносин. Азійські країни також не можуть представляти загрози для японських островів. Таким чином, збройні сили створюються для того, щоб підкріпити зазіхання Японії на економічне панування в Азії, яке стало б містком і до панування політичного. Таким чином, в нових формах вимальовується стара політика експансії в «східно-азійській сфері».

Про це свідчить зовнішній зв'язок Японії з США, що виразився в автоматичному продовженні японо-американського «Договору безпеки», строк якого закінчився в 1970 році.

По цьому договору США мають намір використати прагнення Японії до економічного панування в Азії для реалізації своїх власних планів в цьому районі, викладених, зокрема, в «гуамській доктрині» президента Ніксона.

Таким чином, правлячі кола Японії намагаючись знову здійснити економічне і політичне вторгнення на азійський континент, підтримувані могутніми збройними силами, являють намір зневажити уроками недавнього минулого. Біда мілітаристської Японії полягала в тому, що вона намагалася протиставити себе всій останній Азії, яка в той час пробуджувалася в національно-визвольному русі. Відновлюючи мілітаристську політику, правлячі кола нинішньої Японії знову протиставляють свою країну, що знаходиться у військовому союзі з американськими імперіалістами, всій останній Азії, яка нині вже далеко не та, що двадцять п'ять років тому.

При іншому курсі політики Японія могла б використати своє економічне становище для надання допомоги азійським країнам, що розвиваються, і разом з ними шукати на шляху колективної безпеки засобів відвернення військової загрози в цьому районі і відсічі імперіалістичним силам, які хочуть завадити азійським країнам в інтересах монополії. При нинішньому курсі сама Японія опиняється в середовищі імперіалістичних сил, і японські монополії являють для Азії не меншу загрозу, ніж монополії США.

В. КУДРЯВЦЕВ,
політичний оглядач «Известий» для АПН.

ПАМ'ЯТНИКИ В. І. ЛЕНІНУ В ФОТОДОКУМЕНТАХ

Понад 120 фотографій пам'ятників В. І. Леніну в СРСР і за кордоном і близько 150 сторінок описів до них склали збірник, що його підготували студенти Запорізького машинобудівного інституту Віктор Понеділко і Павло Баулін.

Працюючи над ленінською темою, автори-упорядники вивчили велику кількість джерел, використали матеріали багатьох музеїв Москви, Ленінграда, Києва, Шувенського та інших радянських міст, а також Кракова і Праги.

— Ми поставили мету дослідити і систематизувати матеріал про пам'ятники В. І. Леніну, — сказав В. Понеділко, — показати глибоку любов радянського народу і трудящих усього світу до рідного Ілліча, вождя і вчителя.

Відмінник навчання В. Понеділко вже не вперше звертається до ленінської тематики. Високу оцінку дістала його праця з історії комсомольської організації Дніпрогесу імені В. І. Леніна.

(РАТАУ).

м. Запоріжжя.

ІДІ МОНТАЖ. (Олександрівський центральний механічний майстерні).
Фото В. КОВПАКА.

На кожній ділянці

(Закінчення).

— Спасибі, хлопці! В боротьбі за людину ви показали себе справжніми друзями.

ДІЄВІМ заходом у зміцненні трудової дисципліни стали постійні рейди по економії робочого часу. Перевірки показали, що часто робочий час витрачається на пошуки матеріалу, інструментів, креслення, немало було виявлено випадків безвідповідального ставлення до трудової хвилини. 3 — 4 загублені хвилини на початку робочого дня, 5 — 10 в кінці загалом по заводу складають значну цифру людино-годин.

ВЕЛИКОГО значення ми надаємо контролю за навчанням молоді.

Ми підтримуємо постійний зв'язок з керівництвом і викладачами шкіл, де вчаться наші юнаки і дівчата. Результати перевірок успішності та відвідування регулярно доводяться до відому всього заводського колективу. А з початку нового навчального року плануємо взяти під контроль «прожектористів» успішність студентів середніх і вищих закладів.

Комісії по навчанню (відповідальний т. Бурлака) треба зробити ще дуже багато, щоб наша робота давала конкретні результати. А в першу чергу необхідно створити всім без винятку юнакам і дівчатам умови для

продуктивної праці і успішного навчання, охорити навчання всю молодь заводу. Справ багато, але й енергії у наших «прожектористів» не менше.

Члени сектора постійно слідкують за тим, щоб для неповнолітніх додержувалася скорочений робочий день.

Нині завод почав серійний випуск паровозодвигунів «ОМ-3360», повним ходом йдуть роботи по капітальному ремонту тракторних двигунів. Все це вимагає від нас напруженої праці, вмілих рук, високої виробничої кваліфікації. Але головне — це постійні робітничі кадри. Завод витрачає кошти і час, щоб навчити молодого робітника тій чи іншій професії. Стає дуже прикро, коли такий робітник, ще не показавши, на що він здібний, безповоротно забірає з собою і знання, і досвід, що їх дав йому завод.

Чому це так трапляється? В чому тут причина? Де та ланка, що випала у нас в роботі, ланка, що не дала нам виховати справжнього робітника? «Прожектористи» настійно працюють над рішенням цих важливих питань. Ми бесідуємо з тими, хто вже здав заяву про звільнення, з тими, хто з тієї чи іншої причини не задовольнений своїм робочим місцем. Нині адміністрація не дає розрахунку молодому робітникові без згоди на це комітету комсомолу.

І, нарешті, що робить «Комсомольський прожектор» для культурного відпочинку молоді, створення умов

для занять спортом? План культурно-масових заходів складається заводським комітетом разом з культмасовим сектором «КП». Він включає в себе колективні виходи в кіно, театр, після яких проводимо обговорення фільмів, вистав, масові виїзди молоді в місця відпочинку.

Ми побували вже в заповідних місцях України — в Умані, Корсунь-Шевченківському, в Кам'янці Черкаської області, на хуторі Надії, у «Веселіх Боковеньках». Кращі комсомольці заводу здійснили екскурсію по Волзі.

І все ж, не дивлячись на солідний об'єм культурно-масової роботи, доводиться констатувати той факт, що комсомольські організації мало допомагає заводський клуб, який має відповідний штат працівників. Нині це питання — в плані роботи «Комсомольського прожектора». Це значить, що заводські «прожектористи» проаналізують його роботу, намітають завдання по перетворенню цього вогнища культури в супутник комсомольського життя.

Коли оглянешся назад, бачиш, що заводськими «прожектористами» зроблено чимало, хоч це лише початок. Ми прагнемо до того, щоб кожний комсомолец став «прожектористом» на своєму робочому місці, щоб кожен факт порушень не проходив повз увагу колективу.

В. ІГНАТОВ,

начальник штабу «Комсомольського прожектора» ремонтного заводу «Укрспільгосптехніка».

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Книжкова полиця

«КОСМОПРОХІДЦІ»

Так називається книга Н. Мельникова, яка розповідає про маловідомі сторони життя і праці покровителя космосу. Її випустило видавництво «Советская Россия».

Читач знайде в книзі розповіді автора про зустрічі з творцем перших ракетних космічних систем С. П. Корольовим, видатним радянським космонавтом Ю. О. Гагаріном та його однополочниками по Зоряному містечку.

«ГЕРОІ ЧЕРВОНОЇ ВОЛИНИ»

Збірник біографічних нарисів під такою назвою випущено у світ львівським видавництвом «Камінь». Це книжка про славісти синів і дочок народу, чий імена висіли в революційній історії західно-українських земель. У нарисах розповідається про те, як герої Волині сміливо йшли за Леніном, самовіддано боролися за його справу.

СКАРБНИЦЯ НАРОДНИХ ТАЛАНТІВ

На книжкових полицях з'явилася монументальна праця Б. С. Бутника-Сіверського «Українське народне мистецтво», яку підготувало видавництво «Наукова думка».

Книга розповідає про незлічені багатства творчої скарбниці українського народу. Її розділи присвячені розквіту килимарства, декоративно-го ткацтва, вишивки, кераміки, різьби по дереву та інших народних художніх промислів у різних районах України в період 1911—1967 років. Вона ілюстрована зразками декоративної різьби, що стали унікальними.

(РАТАУ).

НЕЩОДАВНО

мійшла із друку книга «Дорогою ганьби і зради» нашого земляка Сергія Тарасовича Даниленка.

Епіграфом до своєї роботи автор не випадково взяв вислів Івана Франка: «Відколи тямати історію, католицизм був усе зазавим ворогом Слов'янщини, і хто знає, чи не приніс їй більше шкоди від усіх кривавих війн з мадярами, німцями та татарами...» Адже в праці С. Т. Даниленка «Дорогою ганьби і зради» йдеться саме про ту роль, яку відіграв католицизм у поневоленні українського народу при допомозі уніатства, про криваві злочини українських буржуазних націоналістів

нашого національного святого! — прописує у Ватикані настрій без пастири. — Щоб він своїм лицарством і відвагою повсякчасно запалював нас на борню з безбожним комунізмом».

І папа Пій XII пішов назустріч просьбам уніатів. Уже в десятиріччя з дня смерті глави греко-католицької церкви митрополита Андрія Шептицького було дано вказівку священній конгрегації обрядів «створити беатифікаційні процеси ствердження героїчних чеснот служби божого митрополита Андрія і прославити його згідно з принципами про беатифікацію і канонізацію». Йдеться про те, щоб причислити графа Шептицького до лику католицьких святих.

Відстоювати «святість» митрополита взявся католицький чернець Михайло Гринчишин. Він знайшов і «чесноти», і «чудеса». І все, що в такому випадку належить. Завдяки митрополиту Андрію, виявляється, «з'явився» якесь Роза Липчак з Канади, Ольга Якубовська із Сполучених Штатів Америки та Андрій Горнятевич (не відомо звідки).

Оже, й досі йде діяльна підготовка до канонізації митрополита Шептицького.

Які ж такі заслуги має цей капділат у святі?

С. Т. Даниленко крок за кроком показує життя і діяння графа Шептицького і його «чудеса». Ми дізнаємося, як колишній улан граф Роман Шептицький вирішив зробити духовну кар'єру. Ного без «постулату» (тобто без нестимісного іспитового строку, як того вимагав статут ордену) зробили ченцем-василіаном Андрієм, сльдом за цим він блискуче був призначений магістром ордену. Так молодий аристократ перетворився в подлака на українця і став уже не римокатоликом, а уніатом, греко-католи-

ЗАСУДЖЕНІ ЖИТТЯМ

кого до лику католицьких святих.

Відстоювати «святість» митрополита взявся католицький чернець Михайло Гринчишин. Він знайшов і «чесноти», і «чудеса». І все, що в такому випадку належить. Завдяки митрополиту Андрію, виявляється, «з'явився» якесь Роза Липчак з Канади, Ольга Якубовська із Сполучених Штатів Америки та Андрій Горнятевич (не відомо звідки).

Оже, й досі йде діяльна підготовка до канонізації митрополита Шептицького.

Які ж такі заслуги має цей капділат у святі?

С. Т. Даниленко крок за кроком показує життя і діяння графа Шептицького і його «чудеса». Ми дізнаємося, як колишній улан граф Роман Шептицький вирішив зробити духовну кар'єру. Ного без «постулату» (тобто без нестимісного іспитового строку, як того вимагав статут ордену) зробили ченцем-василіаном Андрієм, сльдом за цим він блискуче був призначений магістром ордену. Так молодий аристократ перетворився в подлака на українця і став уже не римокатоликом, а уніатом, греко-католи-

Нашого національного святого!

прописує у Ватикані настрій без пастири. — Щоб він своїм лицарством і відвагою повсякчасно запалював нас на борню з безбожним комунізмом».

І папа Пій XII пішов назустріч просьбам уніатів. Уже в десятиріччя з дня смерті глави греко-католицької церкви митрополита Андрія Шептицького було дано вказівку священній конгрегації обрядів «створити беатифікаційні процеси ствердження героїчних чеснот служби божого митрополита Андрія і прославити його згідно з принципами про беатифікацію і канонізацію». Йдеться про те, щоб причислити графа Шептицького до лику католицьких святих.

Відстоювати «святість» митрополита взявся католицький чернець Михайло Гринчишин. Він знайшов і «чесноти», і «чудеса». І все, що в такому випадку належить. Завдяки митрополиту Андрію, виявляється, «з'явився» якесь Роза Липчак з Канади, Ольга Якубовська із Сполучених Штатів Америки та Андрій Горнятевич (не відомо звідки).

Оже, й досі йде діяльна підготовка до канонізації митрополита Шептицького.

Які ж такі заслуги має цей капділат у святі?

С. Т. Даниленко крок за кроком показує життя і діяння графа Шептицького і його «чудеса». Ми дізнаємося, як колишній улан граф Роман Шептицький вирішив зробити духовну кар'єру. Ного без «постулату» (тобто без нестимісного іспитового строку, як того вимагав статут ордену) зробили ченцем-василіаном Андрієм, сльдом за цим він блискуче був призначений магістром ордену. Так молодий аристократ перетворився в подлака на українця і став уже не римокатоликом, а уніатом, греко-католи-

ком, пізніше — засновником націоналістичних і напіввійськових організацій.

Шептицький вірою і правдою почав служити здійсненню маячних планів просування на Схід, планів окатоличення українців та білорусів, планів загартування імперіалістичним Заходом радянських земель.

Після Жовтня Шептицький спілкується з українськими буржуазними націоналістами. Галичину окупували білополяки. Трудовий народ знову стоїть під панською п'ятою. А митрополит обдуває твердіння, що боротися не слід, що єдиного контакту, а тим більше єдиного фронту з більшовиками бути не може».

Радянська Україна навесні 1919 року пропонує подати допомогу галицьким українцям, але так звана «Українська національна рада» під проводом Шептицького відкинула цю пропозицію. Замість цього митрополит пропонує для боротьби з більшовизмом порозумітися із російською білою армією.

Тепер уніатська церква переходить на службу панській Польщі. Митрополит допомагає «словом божим» урмлювати трудящих Галичини. Для цього він створює католицькі партії та організації, видає газети, літературу.

Шептицький є наставником різних націоналістичних об'єднань і формує тип «Української військової організації» «словесні стрільці». «Української галицької армії» тощо. Після приходу до влади Гітлера в Німеччині Шептицький орієнтує на нього всі націоналістичні організації. Уніатська церква стає агентурою як Ватикану, так і фашизму.

А ОСЬ у 1939 році Радянська Армія подала руку братній допомогі народам Західної України і Західної Білорусії. Відбулося поз'єднання Галичини з Радянською Україною. Тепер Шептицький протестує проти конфіскації поміщицьких, церковних і монастирських земель. Та й як не протестувати, коли тільки тисячі гектарів землі... Він протестує проти створення комсомольських і піонерських організацій. Він веде

підпору діяльність проти влад ро- бітників і селян.

Українські буржуазні націоналісти з благословення митрополита перетворили уніатські храми й монастирі на склади зброї та ще напередодні Великої Вітчизняної війни.

Шептицький служив габсбурзькій монархії, панській Польщі, а коли Західну Україну окупували гітлерівці, став вірним слугою фашизму. У книжці наведено безліч неспростованих архівних документів, неперепірних фактів, названо прізвища людей і місця подій.

Читач має змогу на власні очі побачити фоторепродукції документів і газет. Це й привітання митрополита та подяка Гітлеру й армії фашистських загартування, і послання про визнання бандерівського «уряду», кілька звершень до духовенства, віруючих, хліборобів. І скільки олівця закликає користися гітлерівцями, допомагати їм.

Пізніше Шептицький благословляв есесівську дивізію «Галичина», яка виступила проти Радянської Армії та була вщент розбита під Бродами.

Автор книжки, спираючись на документи, розповідає про «царську дочку» Лжететяну, при допомозі якої Ватикан плевав надії «просунути» на Схід» і про безславний кінець Брестської унії, і про політику сучасного католицизму.

Протягом багатьох років збирав автор матеріали для цієї книжки. Його документальна праця завдає нищівного удару по українському буржуазному націоналізму та уніатській церкві. Сама історія написала їм вирок. Вирок нешадний і справляється їм.

Книга С. Даниленка «Дорогою ганьби і зради» — цікава і корисна, читається легко, написана дохідливою мовою. Вона буде корисним посібником для працівників ідеологічного фронту.

О. НАГОРНИЙ,

директор Кіровоградського обласного державного архіву.

РАДІСТЬ.

Фото з журналу «Діє вельт».

„Бадинь — наша Красна площа“

ХАНОЙСЬКА площа Бадинь — це біля острова тиші в самому центрі столичного Ханой. І хоча тут, як і взагалі в Ханой, немає заборони на сигнали, водії автомашин і велосипедисти, переїжджаючи площу, намагаються обійти без улюблених ним, звичайно, заглушливих аккомпанементів сирен і дзвінків.

Для в'єтнамців Бадинь уособлює найдорожче — революцію, свободу, єдність, соціалізм. Тут 2 вересня 1945 року Хо Ши Міна проголосив Демократичну Республіку В'єтнам. Десять тисяч людей, які зібрались в той день на площі, радісно приймали народження першої в Південно-Східній Азії держави робітників і селян.

„Бадинь — наша Красна площа“, — сказав мені один з найстаріших в'єтнамських комуністів товариш Хао, з яким в листопаді 1967 року я бродив по Ханю. Це був суворий час. Американська авіація цілодобово робила нальоти на столицю. Тригоном звалили по десять — п'ятнадцять разів на добу.

Будинок Національних зборів вкрився чорними і зеленими розводами камуфляжу — ніби накинута на себе маскувальний калат. На його плоскому даху, під маскувальною сіткою, затаїлись зенітні швидкострілки. Поки ми, не поспішаючи, переходили площу, динамік, який заховався десь серед дерев, двічі попередив, що «американські літаки в сорока кілометрах від Ханоя». Але до тривоги справа не дійшла. Над містом густо нагромадились хмари і

почали сіяти дрібні водяні краплинки. Погода для нальотів була явно несприятливою. На розмоклому плакаті біля будинку Міністерства закордонних справ можна було розібрати цифри — 2.500.

За декілька днів перед цим захисники ДРВ довели рахунок збитих американських стера'ятників до 2.500. Цей свій бойовий успіх вони присвятили тоді 50-річчю Великого Жовтня.

Коли ми йшли із площі, мелодійний голос ханойського диктора повідомив, що в провінції Ниньбін збито черговий «Фантом».

...Не знаю, чому так запала мені в пам'ять та зустріч з Бадинь? Але ж я був там десятки разів і до того дня і після. Можливо, асьому причина та, що сказав мій в'єтнамський супутник: «...наша Красна площа».

Ні, зовні ханойська Бадинь зовсім не схожа на московську Красну площу. І все ж у них є щось спільне: та ж сама властивість викликати відчуття урочистості у кожного, хто приходить на це місце, з яким пов'язані найважливіші події в житті народу.

В ЛІТКУ цього року мені довелося знову побувати в Ханой. На перший погляд — ніби й не було тих суворих воєнних років: весело гурляють переповнені трамваї, заплескує вулиці нескінченний велосипедний потік, затиснувшись між ними на кафе поблизу озера Поверненого меча, не кінчаються потовпи біля кінотеатрів. На ханойському

стадіоні відбувся футбольний матч — перший після війни.

Але на стінах багатьох будинків — щербини від бомбових снарядів. Немає ж там і промелькнути розривів в тісному строю зімкнених фасадів. Тут упала бомба... Та й показники бомбосховищ, судячи по всьому, акуратно обновляються. Ханой зберігає пишність. Аж менш, ніж тисячі кілометрів звідси, на Півдні, американські агресори продовжують війну проти в'єтнамських патріотів. Час від часу газети повідомляють про провокації американської авіації проти ДРВ. На щиті біля озера Поверненого меча знову збільшилась цифра, яка означає число ворожих літаків, збитих над республікою. Країна зустрічає своє 25-ліття, не винюсаючи з рук зброї.

...На Бадинь на цей раз я прийшов, коли над Ханюем стрімко згущувались короткі тропічні сутінки. Нинько над містом пройшли па'трульні МІГи...

Мій старий знайомий — динамік — привітав мене музикою. «Продовжуємо концерт «Пісні братніх соціалістичних країн», — сказав диктор. І зразу ж над Бадинь зазвучало: «Утро красит нежным светом стены древнего Кремля...».

Н. СОЛНЦЕВ,

член Центрального Прав-

ління Товариства радян-

сько-в'єтнамської дружби.

Москва — Ханой.

(АФН).

2 вересня — 25 років з дня проголошення Демократичної Республіки В'єтнам.

РЕСПУБЛІКА НА БУДІВНИЦТВІ

ХАНОЙ. (Влас. кор. АФН). В ДРВ шириться житлове будівництво. Відновлюються зруйновані американськими бомбами будинки, споруджуються нові. Будівельний трест Ханоя веде централізовану забудову трьох житлових районів. Будинки тут збираються із залізобетонних конструкцій. Протягом перших шести місяців року на об'єктах Чинонг Діна, південного району Ханоя, укладено плит у два рази більше, ніж за цей же період минулого року. На 140 процентів виконали підрічне завдання арматурників.

В. НІКОЛЬСЬКИЙ.

СТИХІЇ БУДУТЬ ПРИБОРКАНИ

Вода і буревій — вічні вороги в'єтнамського селянина. І до Серпневої революції селянину-одинаку лишалося тільки покортися долі. Сьогодні, в умовах народної влади, жак перед могутніми силами природи відступив.

Партія трудящих В'єтнаму і уряд ДРВ приймають рішучі заходи, щоб приборкати стихію. В провінціях, містах і повітах створені спеціальні комісії по боротьбі з наводною і тайфунами. Практично все працездатне населення бере участь в роботах по зміцненню дамб, плотин, шлюзів, мостів. Всюди споруджуються додаткові канали для відведення води з полів. Комітети створюють матеріальні і технічні резерви для подання негайної допомоги потерпілим районам.

Б. ШУМЕЕВ, в'єтнамський журналіст.

НА ДОРОГАХ, поритих глибокими воронками, біля розрушених мостів в південних провінціях ДРВ, які американські імперіалісти піддали варварським бомбардуванням, я зустрів багатьох людей, яких можна назвати справжніми героями. Кожен з них міг би розповісти про горе і страждання, завдані агресорами їхнім сім'ям, в той же час — про мужню боротьбу з іноземними загарбниками, про налагодження виробництва, про відновлення міст і сіл із руїн.

В одній із придорожніх їдалень я познайомився з Ля Тхі Там. Ця мініатюрна дівчина з привітним, трохи наївним поглядом чорних очей, почала активну боротьбу з агресором, коли їй не було й п'ятнадцяти. Свій бойовий подвиг Там завершила на перехресті трьох доріг в Донглоку, гірському районі в провінції Хатинь. Американці знали, що тут знаходиться перетинання стратегічно важливих комунікацій. Тому в період так званих «обмежених бомбардувань» (з березня по листопад 1968 року) вони піддали це перехрестя особливо жорстоким нальотам.

На район, площею в дев'ять квадратних кілометрів, противник зробив за цей час 1863 нальотів, скинувши близько 43 тисяч тонн бомб. В середньому кожного дня авіація США скидала від 600 до 700 бомб. Пейзаж Донглока став нагадувати місячну поверхню, поцятковану величезними кратерами. Однак, навіть під час найбільш жорстоких бомбардувань життя тут не припинялося. Дівчата із ремонтно-будівельного загону працювали самовіддано, не знаючи втоми. Дороги відновлювалися в рекордні строки, і автомашини з вантажами, дуже необхідними фронту, продовжували свій шлях.

Мій вклад в загальну справу був дуже великим, — скромно говорить Ля Тхі Там. Кожен день вона і її подруги ризикували життям, а зараз дівчата розповідають про свої чергування, як про буденну справу. Під час нальотів — в гуркоті вибухів, серед порохового диму — Там займалась своїм спостережним постом на вершині гори і визначала місце падіння нерозірваних бомб. Потім спускалась з гори і ставила сигнали тиші для саперів. Не раз Ля Тхі Там подавала також медичну допомогу пораненим бійцям, вантажам снарядів.

У ДВ'ЯТНАДЦЯТЬ років Ля Тхі Там було присвоєно звання «Героя Народної армії». В поданні до нагороди було сказано, що вона «персоніфікує революційного ентузіазму і неодолимості проявляла безприкладну мужність, героїзм і кмітливість. Протягом 116 днів, не покидаючи свій пост, виконувала відповідальне завдання... Надійно забезпечувала збереження важливих шляхів сполучення».

Моя співбесідниця розповіла мені про ті почуття, які охопили її, коли вона вперше зустрілась віч-на-віч з ворогом, про свій хвилюючий страх і страшний непевність до американських агресорів. З хвилюванням говорила вона про тяжке, повне занепокоєння життя її сім'ї до революції, коли батьки батрачили у поміщика, і про світлі дні, які настали з приходом народної влади, про свою гарячу любов до батьківщини.

Тим же думками ділилась зі мною старший сержант Ле Кап Ванг, заступник командира взводу протиповітряної оборони, який брав участь більш ніж в 600 боях, льотчик Лун Хої Тіа, який збив своїм МІГом шість літаків противника,

СИЛЬНІ ДУХОМ

Данг Мінч Тьє, командир ракетного підрозділу, який знищив 22 повітряних стера'ятника. Багато в нашій республіці знають ім'я сапера Вьонг Динь Ньон, який власноручно знищив 189 ворожих бомб. Загин під його командуванням знищено 800 нерозірваних бомб і снарядів з класом «зроблено в США».

А скільки безіменних героїв і героїнь в нашій республіці! В боротьбі брали участь і старий і молодий. Так, я бачив дітей, які приносили на позиції бійцям їжі і листи для кращого маскування гармат.

Деякий час я провів у підземних печерах Виньліна, районі, який піддався найбільшим атакам ворога. Багато воронко навколо будинків перетворилися тепер в ставки для розведення риби. На полях місцевої общини сіле рис, буйно зелений посадка маніок. В полі я зустрівся з Нгуєн Тхі Хан. Ця тридцятирічна жінка — бригадир кооперативу Намхо. В роки повітряної війни

перед селянами постало питання — евакуюватися в лінійні райони або залишитися в рідних місцях і продовжувати польові роботи. Хань гаряче переконувала своїх односельчан — перенаяти жінок і підлітків — залишитися.

В той час її замучили турботи про постачання продуктами бійців на передових позиціях. Вона думала про ціну кожної рисової зернини. У НЕЛЕГКІ хвилини свого життя кожний жителі даної республіки думками звертається до героїчного Півдня, який на прозвіз уже 25 років мужньо відбиває наступ іноземних окупантів. І Хань теж думала тоді про мужніх братів і сестер на Півдні: адже їм важче, ніж їй!

На чолі з новим бригадиром члени кооперативу Намхо вирішили сховати для людей і худоби. Підземні ходи сполучення простягались від одного будинку до іншого, від хутора до хутора, із села в поле. Все життя селян пролітало під землею — там було безпечніше, ніж на поверхні, під бомбами...

І ось зараз перервавши роботу на рисовому полі, Нгуєн Тхі Хань розповідала мені про те, що кожного разу, виходячи на роботу із підземелля, її односельчани ніби йшли в наступ на ворога. В перерві між нальотами американських бомбардувальників вони обробляли рисові плантації, саджали дерева. Зібраний під час життя рис перевозився на тачках підземними ходами і глибокими траншеями на склади. Рисові зернини були політі не тільки потом, але, траплялось, і кров'ю людей, які їх виростили.

За чотири роки повітряної війни США над Виньліном не змовкав гул ворожих літаків. В кожному селі, на кожному хуторі чулися оглушливі вибухи бомб і снарядів. В середньому на одного жителя цієї провінції — був би то дорослий чоловік або дитина — припало біля 700 кілограмів бомб. На кожний квадратний кілометр території було скинуто більше 600 тонн металу.

Але Виньліни продовжували боротися, в його небі збито вже біля 200 американських літаків. Він і зараз веде героїчну боротьбу. Ного мужній жителі завжди залишаються гідними високої похвали президента Хо Ши Міна, вираженої їм у трох віршових рядках:

«Повдень остаточно розіб'є ворога
За прикладом доблесного Виньліна!»

ФАМ КЕ ЛАМ,
в'єтнамський журналіст.
(АФН).

Ханой — Москва.

У рисівників Тхайбиня

НА МОЄ ЗАПИТАННЯ про головні зміни в в'єтнамському селі за минулі 25 років Ву Ван Бинь, член виконавчого бюро адміністративного комітету провінції Тхайбинь, відповів:

— Люди стали справжніми господарями своєї землі. Сива, як лунь, голова і живі, що світяться молодим зав'язанням, очі... Мій співбесідник відповів не шукав, не задумувався.

Декілька днів, проведених в провінції Тхайбинь, знайомство з її людьми, їх радощами і турботами допомогли повніше розкрити зміст сказаного Бинем.

Провінція Хайбинь, розташована в дельті Яєрної ріки, по праву вважається житинцем республіки. Це єдиний в своєму роді край, де немає не те що гір, але навіть скільки-небудь помітних підвищень. Рівнинні поля, які простяглися на десятки кілометрів, майже повністю віддані під рисові плантації, за винятком рідких острівців заболочених і палюмих гайків, які прикривають від палючих променів сонця селянські будинки.

Рисівництво — головне виробництво провінції.

Безкрайний зелений килим... Нелегко віддася людям. Про це тут може розповісти кожен селянин. Місцева природа щедрі, але в той же час примхлива. Великі й малі ріки, їх рукава і притоки, які сильно живлять землю вологою і родючим на-

мулом, здатним в будь-яку хвилину затопити поля, знищити посіви. В минулому так бувало не раз. І тоді наставали голоди, який забирив під час тисячі людських життів. Сьогодні слова «кооператив», «меліорація», «іригація», «механізація» міцно закріпились в повсякденному словнику селян Тхайбиня. Ці поняття виражають їх життя.

Кооператив Ву Ханг, куди я приїхав раннім серпневим ранком, розташований в центрі провінції Тхайбинь. Закінчилась пересадка рису осіннього врожаю. І селяни вийшли на заболочену ділянку, щоб відвоювати у природи ще один шматок землі.

Із розповіді голови кооперативу товариша Нігі я дізнався, що майже половина всіх посівних площ господарств лежить або на рівні моря, або нижче його. Потрібна була напружена праця по будівництву дамб, каналів, насосних станцій, щоб збільшити добрі врожаї. Шей неспин тут був досягнутий рекордний результат не тільки для провінції, але й для всієї країни — 51 центнер з гектара. Для порівняння слід сказати, що ще 7 — 10 років тому загальний збір двох врожів за рік давав не більше 25 — 30 центнерів рису з гектара.

У КООПЕРАТИВІ я познайомився з агрономом Хоанг Тхі Гуєном. І хоча дівчині минуло лише 22 роки, до її поради прислуховуються навіть досвідчені рисівники. Гуєн народилась і вросла на цій землі і бідний селянський сім'ї. Вона ще пам'ятає ті часи, коли селяни їли відстоїли лише два місяці на рік, після збирання врожаю. Але з кожним роком все помітніше міняється лице в'єтнамського села. В кооперативі Гуєн приїхала в 1965 році, закінчивши школу-семирічку. Голова помітив енергійну дівчину і доручив їй найбільш запущену ділянку — свинарську ферму. Вона зуміла згуртувати навколо себе молодих помічників з гарячи-

ми серцями. І протягом року ферма стала зразковим господарством, куди приїжджають тепер переймати досвід селяни із сусідніх повітів. Незабаром правління посало Гуєн на навчання. Три роки вивчала вона рослинництво в технікумі і повернулася в село з дипломом агронома.

Гуєн зразу ж організувала групу по розповсюдженню науково-технічних знань, розподілила між її членами теми для вивчення конкретних умов кожної ділянки рисівного поля. Кооператив одержав наукові рекомендації по режиму зрошення кожної ділянки. Сьогодні група вирішує нові завдання, зв'язані із застосуванням азотних добрив, визначенням найбільш ефективних методів боротьби із шкідливими рослинами.

В тому, що кооператив повністю перейшов на новий, більш прогресивний метод пересадки рису, рекомендацій професором Люонг Динь Куа, — немала заслуга групи Гуєн. За короткий час молоді спеціалісти навчили новому методу більше 800 селян.

УСПІХИ кооперативу відображаються на благоустрої селянських сімей. В цьому році господарство перейшло від нормально-го розподілу рису до розподілу по труду. Разом з Гуєн ми відвідали декілька будинків. Так, наприклад, сім'я селянина Динь Тхі Тхуї одержала після збирання врожаю 13 центнерів рису. В сім'ї п'ять чоловік, із них троє — діти дошкільного віку. В раціоні харчування селян тепер не тільки рис, але й м'ясо, овочі, фрукти, чай. Навжди зник страх перед голодом, який віками давив в'єтнамських селян.

Б. БОРИСОВ,
Кор. АФН.

Ханой.
(По телефону).

Ханой. Центральна магістраль в'єтнамської столиці простягується на декілька кілометрів від Великого театру до Президентського палацу. Тут розташовані книжкові і промтоварні магазини, центральний університет, кінотеатри, редакції газет, містатовні зали і музеї.

На знімку: одна з ділянок вулиці. Далеко видно Великий театр.
Фото В. СОБОЛЕВА.
Фотохроніка ТАРС.

ЦИФРИ З НЕБА

або як в колективах
фізкультури Вільшанського
району з'являються «підпільні»
спортсмени-розрядники

ПОВІДОМЛЕННЯ про діяльність фізкультурних колективів Вільшанського району непокоїть.

Саме цим ми й поцікавилися, завітавши у Вільшанку. Голова районної ради ДСТ «Колос» Валерій Чорноіванов вручив нам таку довідку:

«Протягом семи місяців в колективі фізкультури артлі «Аврора» проходили змагання по програмі сільських ігор. За першість боролися 14 шахістів, 14 шашистів, 16 тенісистів, в змаганнях з кульової стрільби — 17 чоловік... В масштабі району аврорівці зайняли такі місця: з легкої атлетики — 4, з настільного теніса — 4, з шахів — 3, з шашок — 3, з волейбола — 6, з кульової стрільби — 2.

В колективі проходили змагання з легкої атлетики, волейбола...»

Все це звісно, не характеризує повною діяльність колективу фізкультури. Нас цікавило, як конкретно тривали поєдинки в селі, які майстерності досягли аврорівці протягом першого етапу сільських ігор. Бо ж про наявність спортсменів-розрядників, значить В. Чорноіванов не міг нічого конкретного сказати. Обмежимося одним виразом: «План ми виконуємо. Сто двадцять розрядників скоро буде».

І ось ми в «Аврорі». Зустріч з головою низового колективу фізкультури А. Драгановим та секретарем парторганізації колгоспу В. Яценком.

В. Яценко був відвертим: «Чи слухали комсомольські активісти на сьомому засіданні питання про проведення ігор та огляд спортивної та оборонно-масової роботи? Правду кажучи, це було цього. Але ввечері часом хлопці збиралися на волейбольному майданчику. Кажете про змагання між бригадами, фермами? А хіба це обов'язково? Нас кликали в район, і там наші спортсмени не були гіршими...»

Запитання Драганова: «Яке число членів колективу фізкультури?»

— Та це треба порахувати. Марки ж продавали.

— То у вас же, очевидно, є якась документація?

А. Драганов не міг нічого сказати. Ні списків членів колективу, ні імен молодих колгоспників, які займаються в тих чи інших спортивних секціях, він не міг назвати. Навіть положення про проведення б-х сільських ігор не знайшов.

І про екзамени з фізичної та військово-технічної підготовки А. Драганов не знав. Дивувалося, коли запитували про залікові книжки комсомольців, про програму, на яку мають орієнтуватися комсомольські активісти.

Та й яка може бути мова про екзамени, коли тут не готувалися інструктори й судді, не дбали про поліпшення спортивної бази. В колгоспі є лише один волейбольний майданчик. Та й він заріс бур'яном, а це свідчить про те, що тут давно не ступала нога спортсмена.

ПОВІДОМЛЯЄМО про ці факти в районному комітеті по фізкультурі і спорту в райкомі комсомолу. Ватажок фізкультурників району В. Горінов пробує дещо пояснити таке становище:

— Це так, ми не маємо зброї, інших спортивних споруд. Тож вирішили проводити змагання по зонах. І екзамени комсомольців теж таким чином. Дали телеграмки в колгоспи. Але ніхто не прийшов на наш виклик.

Розмова з секретарем райкому комсомолу Л. Антоном. — Ми зробили все, що могли, — запевняє вона. — Семінари з секретарями комсомольських організацій були, вчили, як готуватися до екзамени, як його проводити. І залікові книжки розіслали в організації. Цілу тисячу.

— Чому тисячу? Комсомольців же більше 1600.

— То в нас є й такі, що одружилися, мають сім'ї. Навіщо їм ті стрільби чи стрілянина?

І все ж ми таки надіялися, що знайдемо хоч один колектив фізкультури, де налагоджена спортивно-масова робота, де зацікавлені в цій справі стали комсомольці. Отож вирішили пошукати в одному з найбільших колгоспів району. Невдовзі зустріч в с. Сухому Ташлику. Інструктор по спорту О. Шевченко (він ще й завідує клубом колгоспу «Дружба») одразу признався:

— В мене посада чимало. Я й не знаю чим мені в першу чергу займатися. А спорт у нас люблять. Наприклад, з настільного теніса нам нема рівних в районі...

Нагадуємо йому про програму сільських ігор, про огляд спортивної та оборонно-масової роботи.

— Не чув такого.

— Невже в колективі не організовується змагання?

— Чого ж? Вечорами біля тенісного стола черга, і волейбол популярний.

Так, як і в «Аврорі», ми не змогли побачити документації про діяльність сільських фізкультурників. Ніхто з фізкультурних активістів не знав про семінари, які влаштовував райком комсомолу. Секретар комсо-

мольської організації колгоспу В. Курочкин виправдовувався одним:

— Це, мабуть, було тоді, як я в інститут поїхав.

Ми ж уточнили: семінар райкому комсомолу влаштовував у грудні, а на екзамени цілу сесію В. Курочкин поїхав у березні.

Згадуємо про залікові книжки комсомольців. І про них комсомольський ватажок не знав. А коли-таки знайшов у старезній папці положення про огляд спортивної та оборонно-масової роботи, зниклово:

— Оце таке! Хто ж його сюди поклав?

Висновок з цього короткий: працівники районного комітету по фізкультурі і спорту районної ради ДСТ «Колос» райкому комсомолу не зуміли організувати справи на місцях. Зробили крок і зупинилися. Отож і виходить так, що фізкультурні активісти колгоспів не обізнані з тими завданнями, які мають виконати.

Ми запитали О. Шевченка, як він збігує перед районною радою ДСТ «Колос» про роботу колективу.

Відповів знову відверто:

— А я не подавав їм ніяких даних.

Те ж саме повторив комсомольський секретар.

Одрозділ ж виникла запитання до ватажків районного комітету по фізкультурі і спорту, до секретарів райкому комсомолу: як же вони шлють рапорти до обласних організацій? В. Чорноіванов виставляє цифри про підготовку спортсменів-розрядників, про наявність фізкультурників у районі. А. Л. Антоном пише довідку: «Взяли участь в змаганнях з легкої атлетики — 996, з військово-технічної підготовки — 319, з стрільби — 130...»

А перед цим же виправдовувалися:

— Не з'їхали комсомольці, коли ми їх викликали. А кульової стрільби нема де влаштувати, відсутні тири.

І вже тоді, як ми залишали Вільшанку:

— Одним словом, ми це діло починаємо. І залікові книжки знайдемо і кручу якусь підумуємо, де б можна влаштувати змагання з кульової стрільби...

ОТЖЕ, вільшанці потрапили на мілину. Комсомольські та фізкультурні активісти хіба що можуть виправдатися одним: їм не допомагають інші районні організації, правління колгоспів. Взяти б хоча колгосп «Дружба». Голова колгоспу Д. Легун зумів,

наприклад, знайти кошти, щоб купити на кілька тисяч костюми для співаків і танцюристів, а в спортсменів, крім тенісного стола, шести м'ячів, трусів і майок для футболістів та волейболістів, нічого нема. Футболісти йдуть до своїх сусідів на матч в кедах, без гетрів. Жодного разу їм не видали хоч кілька карбованців на харчування. Нещодавно в Сухому Ташлику відкрито Будинок культури. За проектом в ньому є й спортивний зал. Але він не обладнаний для того, щоб тут могли тренуватися спортсмени. Нині хіба що репетиції танцюристів у залі відбуваються. А Олександр Шевченко міг би тут навчати гімнастів і важкоатлетів, влаштовувати шахові турніри. Ми підкреслюємо: міг би. Бо сам він непоганий спортсмен — має другий спортивний розряд з спортивної гімнастики, третій розряд з настільного теніса, волейбола, футболу.

Інша прогалина в районі — то відсутність в колективах фізкультури інструкторів по спорту. А в районному управлінні сільськогосподарства стоять категоричні вимоги перед керівниками колгоспів: на цю посаду грошей не виділяти!

Отож вільшанцям слід починати все з початку: взятися за обладнання спортивних споруд, підготовку людей, які б могли повести за собою десятки інших фізкультурників. Докорінно тут варто змінити роботу в колективах фізкультури, бо це ж основа всієї роботи по фізичному вихованню молоді. Створити колектив — це ще підсправляти. А організувати роботу в ньому — це трудніше. І тут якраз потрібна допомога комсомольських, партійних і господарських організацій.

А поки що доводиться констатувати: в районі пущено на самотпню роботу по проведенню сільських ігор, комсомольські організації не включилися знову в огляд спортивної та оборонно-масової роботи, не провели (за винятком шкіл) екзамени з фізичної та військово-технічної підготовки. Справу, доручену їм, комсомольські та фізкультурні активісти не зробили. За це, заісію, мають відповісти. Але ж це більш непокоїть, що свої промахи вони спробували приховати низкою красномовних цифр. Така позиція зовсім незрозуміла. Про стан справ в колективах фізкультури району в якійсь мірі знали в обласній раді ДСТ «Колос». Але глибоко з'ясувати причини таких помилок, допомогти, поставити високі вимоги перед вільшанцями обласна рада не спромоглася. Отже, в першу чергу слід спитати за це в В. Л. Солонченка, голову обласної ради ДСТ «Колос».

В. НЕЧИПОРЕНКО — інструктор по фізкультурі і спорту при облпрофаді, **М. ШЕВЧУК** — спецікор «Молодого комунара».

На знімку: абсолютний чемпіон Кіровограда з парашутного спорту, кандидат у майстри спорту Олександр БАЙДА.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 28 СЕРПНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Повини. (М). 10.15 — Першість СРСР з пожежно-приказного спорту. (Мінськ). 12.00 — Колгоспне телебачення. Художній фільм «Белла». (М). 13.50 — Телевізії. (К). 17.10 — До Дня шахтарів. «Шахтар» — звучить гордо. (Ворошиловград). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Мультифільм «Ми шукаємо кляк-су». (К). 18.20 — «День за днем». Інформаційна програма. (Кіровоград). 18.55 — Оголошення. (Кіровоград). 18.40 — Телефільм. (Кіровоград). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Концерт майстрів мистецтва, присвячений Дню шахтарів. Трансляція з колонного залу Будинку Спльок. (М). 21.20 — «На ланах республі-

ки». (Львів). 21.35 — Українське колгоспне телебачення. Мультфільм «Україна». (К). 22.00 — Документальний фільм, (М). 22.15 — Міжнародний фестиваль пісень. (Сопот). СУБОТА, 29 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімн настига для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Телеспектакль для дітей. (М). 10.15 — Концерт. (М). 11.00 — Колгоспне телебачення. «Розмова біля картини». (М). 11.50 — В ефірі «Молодість». (Ленінград). 12.00 — Спектакль Київського театру ляльок. «Сестричка Оленка та братик Іванко». (К). 13.00 — «Здрастуй, школа». (М). 13.35 — На передньому краї науки. Репортаж. (К). 14.30 — Колгоспне телебачення. «У світі тварин». (М). 15.45 — Літературна і сучасність. (К). 16.00 — Концерт. (К). 17.30 — На землі наших українців. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Телефільм «Рік 1949-й». (М). 18.20 — Кубок Європи з легкої атлетики. Чоловіки. Фінал. Швеція. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Оперета. (К). 22.15 — Міжнародний фестиваль. (Сопот).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ЖУДИ ГИТИ ВИКИПІСЯ

ІНГУЛЬСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 4

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ
НА 1970—1971 НАВЧАЛЬНИЙ
РІК

на курси ТРАКТОРИСТІВ-МАШИНІСТІВ ШИРОКОГО
ПРОФІЛЮ.

Строк навчання — 2 роки.

Приймаються юнаки і дівчата віком 15 років і 6 місяців з освітою 8, 9, 10 класів.

На курсах трактористів III класу строк навчання 1 рік, на курсах трактористів — 6 місяців. Приймаються юнаки і дівчата віком 17 років.

При ухваленні організований консултант Устинівської заочної середньої школи, де учні можуть заочно навчатися у 8, 9, 10 і 11 класах загальноосвітньої школи.

Для вступу в училище необхідно додати такі документи: заяву на ім'я директора, направлення радгоспу чи колгоспу, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження чи паспорт, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, 6 фотокартки розміром 3x4 см.

Прийняті в училище забезпечуються: стипендією в розмірі 10 карбованців на місяць, сімейні — 20 карбованців на місяць, спецодягом.

Документи приймаються щодня.

Початок занять в I вересня 1970 року.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: с. Інгульське Устинівського району, Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

оголошує прийом учнів

для підготовки:

мулярів, штукатурів, теслярів, малярів (строк навчання один рік);

столярів-теслярів, малярів-штукатурів (строк навчання два роки).

Приймаються юнаки та дівчата 1954—1955 років народження з освітою 8—10 класів.

Учні забезпечуються безплатним харчуванням, обмундированням, спецодягом, гуртожитком і одержують 33 проценти сум, зароблених в період виробничої практики.

Для вступу треба подати заяву на ім'я директора, автобіографію, свідоцтво про народження, паспорт, документи про освіту (в оригіналі), характеристику з школи, довідку з місця проживання, довідку про сімейне становище і 6 фотокартки розміром 3x4 см.

Початок занять — I вересня 1970 року.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 3.

Довідки даються по телефону 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.

КРЕМЕНЧУЦЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО- ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

Продовжує набір учнів
на 1970—1971 навчальний рік

для підготовки кваліфікованих робітників по спеціальностям: муляр, облицювальник-плиточник, маляр-штукатур, столяр-тесляр, маляр.

До училища приймаються без екзамени юнаки віком 15—17 років та дівчата до 20 років, які закінчили 8—10 класів, а також демобілізовані з лав Радянської Армії.

В училищі молодь має можливість одержати одночасно спеціальність і середню освіту.

Учні, які протягом 3-х років навчання на базі восьмирічки набувають спеціальність штукатура, маляра та столяр-тесляра, після закінчення за цим фахом училища одержать атестат про присвоєння спеціальності і атестат про середню освіту.

Училище проводить також набір учнів на спеціальності з меншим строком навчання: муляр, облицювальник-плиточник, штукатур, маляр — I рік, маляр-штукатур та столяр-тесляр — 2 роки на базі 8, 9, 10 класів.

При училищі є також 9—10 класи вечірньої загальноосвітньої середньої школи.

Всі учні, незалежно від строку навчання, перебувають на державному забезпеченні (триразове харчування, обмундировання та гуртожиток).

Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

Під час виробничого навчання учні одержують грошову винагороду в розмірі 33 проценти від суми вартості виконаної роботи.

Училище знаходиться в центрі міста, розміщене в добре обладнаному триповерховому приміщенні з спортивним та акти-вним залами.

Для вступу потрібно подати заяву, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання з зазначенням складу сім'ї, характеристику з школи, три фотокартки розміром 3x4 см.

Початок занять I вересня.

Адреса училища: м. Кременчук, Полтавської області, вул. Першотравнева, 12.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 16.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.